

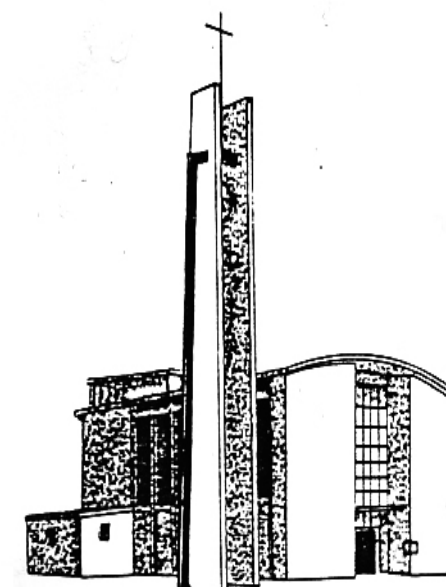

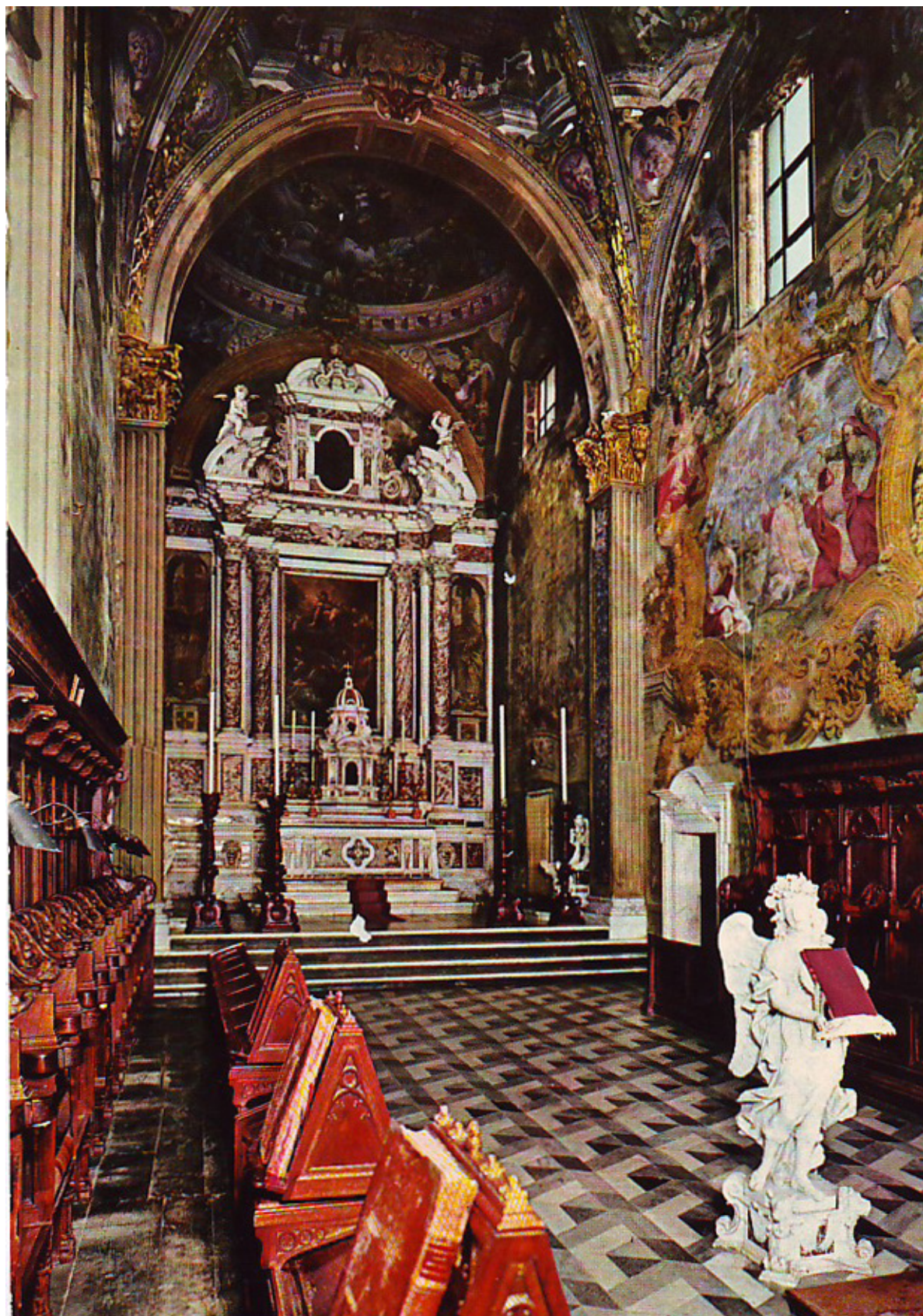

Getrokken naar het licht

Getrokken door het licht

DE WONING VAN GOD

De stille dag

In de toekomst
zal er in ieder
Kartuizerklooster
één vrije dag zijn:
de Zondag.

Dan bestaat er
geen dagorde,
dan doet ieder
wat hij wil:
geen verplicht werk.

De koster luidt
de klok niet,
de kok kookt
het eten niet:
ieder zorgt voor zich.

Geen gezamenlijk
koorgebed gezongen,
geen conventmis
want ieder viert:
zijn kluismis.

Dit is de dag
vrij van gebed,
niet verdeeld in
gebedstijden:
gebed van het hart.

Het enige wat zij
samen doen is
stil zijn
en zwijgen:
God spreekt.

Dit is de
zevende dag
waarop God
rustte en:
bij zichzelf bleef.

Aantrekking

*'Ik verbind ze met mij
met mensenbanden
en koorden van liefde'*
(Osee 11, 4)

Het is eigen aan de liefde
het beminde naar zich toe
te willen trekken.

Je trekt je geliefde
tegen je aan om één te worden
met haar en haar één te maken met jou.

God trekt de geliefde mens
uit liefde naar zich toe
om één te worden met elkaar.

Dit is de liefde-behoefte van God,
zo goddelijk en menselijk
als heel de schepping is.

De beminde wil je naar je
toe trekken en zelf word je
naar de geliefde getrokken.

Als er één gevoel zalig is,
dan is dat: te weten dat God
uit liefde naar je verlangt.

*'Met een eeuwige liefde
bemin ik u.
Daarom heb ik u
hartstochtelijk
tegen mij aan getrokken'*
(Jer. 31, 3)

De mens is aantrekkelijk voor God

*Levensmonniken ontvluchten
de wereld niet maar
betrekken hun eigen kluis
die zij zelf maken:
met open vensters waar
het daglicht van liefde
en schoonheid als genade
van God binnenvalt.*

Contemplatie

De woestijnvaders
Johannes de Doper
Charles de Foucauld
Antonius en Paulus
woonden in de ruimte
die zij zelf maakten
rond zich: hun woning
in een onbewoond gebied.

Het woord 'contemplatie'
duidt op de aanwezigheid
bij de 'tempel':
de woning van God.
De monniken die leven
in de geestelijke
woestijn van de wereld -
zij zonderen zich af.

Hier wonen zij met God,
hier woont God met hen.
Alle woestijnen baden
in de zon van licht
en gerechtigheid.
Maar zij snakken naar
het vruchtwater waardoor
zij in bloei gaan staan.

Het zijn de monniken en
monialen die levend
uit God de aarde bevroeden
met liefde en mensen
wekken tot het bewustzijn
te wonen in de eeuwige
tempel van Gods aanwezigheid
waar God woont met de mensen.

Professional

Als een monnik
zijn kleine en grote
professie heeft gedaan
is hij een geprofeste:
een professional dus,

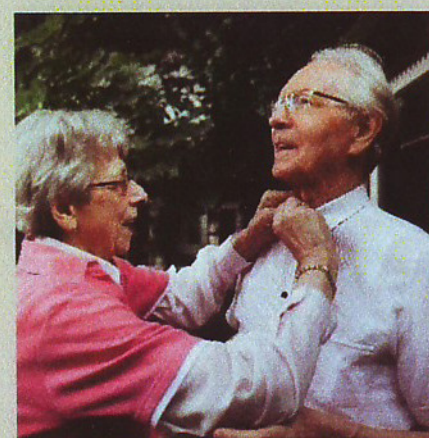
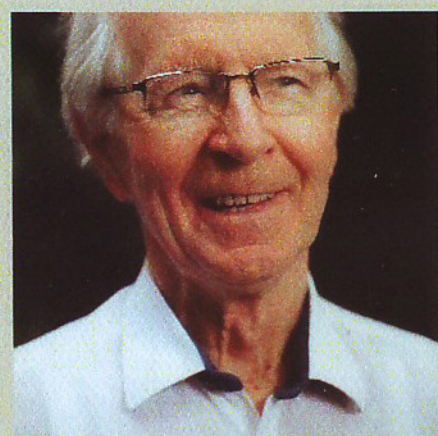
een beroeps die
werk maakt van zijn
voornaamste bezigheid.
Alle tijd en inspanning
wordt hieraan besteed.

Dat is omdat dit zijn
ideaal, zijn levenskeuze
en grote liefde is.
Is dit zwaar? Nee.
Vraagt het veel? Alles.

Dit is niet uitzonderlijk.
Voor al het grote en goede
is dit van kracht: voor
kunst en sport en voor
wetenschap en zakenleven.

Toch is er iets wat nog
veel omvattender en totaler
is: huwelijk en daaruit
voortkomend ouderschap.
Dat is topsport!

Vraagt dit veel? Alles.
Is dit zwaar? Nee.
Door de liefde verandert
het in vreugde.
Dit is 'top'.

Wel beschouwd

Zij die zagen en
de werkelijkheid doorzagen,
keken niet alleen
door stoffelijkheid heen
naar geestelijkheid
maar ook door
tijd en eeuwigheid.

Wat zij zagen
deden zij ook:
de innerlijke zin van de
werkelijkheid doorleven,
verleden leven in
het heden en
toekomst leven in het heden.

Zo was God
in het heden,
zo waren overledenen
in het nu.
Zo vierden zij leven
sterven en verrijzen
van Jezus als heden.

Alle kleine schouwers
in de monasteria
zijn grote zieners
en zieneressen, want
zij leven en zijn
de presentie van God
in tijd en eeuwigheid.

Zo staan zij met Kerstmis
bij de kribbe en met Pasen
bij het geopende graf.
En zo blijven zij
in de omarming
van hun geliefden
die zij omarmen.

Een postulant

Hij was wat hij
wilde worden:
een monnik.

Hij meende God
oprecht
lief te hebben.

Maar hij vond
de eenzaamheid
zonder God

omdat hij meer
hield van zijn
eigen wil

dan van
de wil
van God.

Of was het
de wil
van God

dat hij zijn
eigen wil
zou doen

en God
lief zou
gaan hebben

in volle
gemeenschap
met mensen?

Hij werd wat
hij wilde zijn:
een monnik.

Levensmonnik

Nadat hij het monasterium
had verlaten, werd hij
door de jaren heen
steeds meer monnik.

Niet dat hij dat wilde
worden of ging doen
wat monniken doen.
Hij leefde gewoon.

Toch liep er een
verbindingslijn
vanuit het verleden
naar de toekomst.

Zijn wijze van leven
ging steeds meer
verlikenis vertonen
met het monniksleven:

hij zocht de eenzaamheid
en was voortdurend op zoek
naar het wezenlijke en
de diepte van het bestaan.

Dit lag niet in
ontbering ontzegging
onthechting onthouding
maar in totale overgave:

daar waar hij
God vond,
aan alwat
van God was.

En waar hij God
niet vond,
zocht hij niet
en was hij niet.

Liefdemonnik

Er waren veel afzonderlijke levensgebieden die hem droegen, voedden en deden groeien en bloeien.

Maar dat was omdat hij daarin de liefde zocht, het innerlijk beginsel van zijn en leven.

Immers: niets komt tot bestaan wat niet uit liefde bestaat of door liefde is aangeraakt.

Seksualiteit was voor hem van levensbetekenis. Erotiek en verliefd leven vond brede bedding in hem.

Tegelijk ervaarde hij: een dag niet gemediteerd is als een dag niet gegeten en gedronken.

De liefde met God was de sfeer van zijn dagen. Hij wist: God is liefde en liefde is God.

Dan kwam zijn tweelingziel zich in hem planten en werd haar geest zijn geest en haar lichaam zijn lichaam.

Zo woonden zij in elkaar en woonde God in de tempel van hun leven met elkaar in een drieëne liefde.

*Er zitten tranen
dicht achter mijn ogen*

‘God’ bestaat...

*Ik voel dat hij
mijn ziel aanraakt
en mij in zich
opneemt.*

‘God’ is er...

*Terwijl ik dit schrijf
buig jij je
over mij heen.*

‘Jij’ ...